

Ász-Ván Háború

Ámbár nem érdemes egyértelműen okot és illetékest keresni a háború kirobbantására, hisz nem kiálthatunk ki bűnösnek vagy felelősnek senkit az Ász-Ván Háborúért, de mégis el kell kezdeni valahol a történetet. Ennek a történetnek a gyökere pedig Óðinn csarnokáig nyúlik vissza, ahol leszúrták Gullveig istennőt. Tisztázatlan annak oka, hogy mit keresett a Ván istenség az Ázok között, vagy hogy miért történt, ami történt, de a végeredményt tudjuk (A jósnő szava; 21.versszak):

*"Emlékszik istenek első harcára [mármint a völva],
Látta, hogy Gullveiget lándzsáikra szúrták,
égették Óðinn oltárházában.
De holtában többször, háromszor megéledt,
Hiszen ma is él."*

Miután harmadszor is újjászületett, fölvette a Heiðr nevet és ezáltal – úgymond – egy teljesen új személyiség született meg. Bár nem tudjuk, hogy ezt követően mi lett a sorsa, de pozitív és nagy-tudású személyiségként maradt fenn az írásokban.

A történetek után az istenek összeültek tanácskozni, hisz egy istenség halála eléggé komoly dolognak számít (gondoljunk csak a Baldur halála körüli felfordulásra), de végül Óðinn-háza arra a döntésre jutott, hogy nem tartoznak senkinek semmivel a történetekért. Így kirobbant a világ első igazi háborúja. Erről a völva a következőket mondja (A jósnő szava; 24.versszak):

*”Vetett ekkor lándzsát vánok közé Óðinn,
Ez már háború volt, első a világban.
Pattant széjjel ászok palánk-vára,
Varázs erejükkel a vánok betörték.”*

Magáról a háborúról és annak részleteiről nem maradtak fenn információk. Kimeneteléről annál inkább: A két istencsalád összegyűlt, hogy egyezsége jusson.

A találkozón egy hatalmas tálat helyeztek el középen. Az istenek mind beleköptek, ezáltal is mutatva a béke jelét. Később ebből a masszából született meg a bölcs és nagy-tudású Kvasir (ember), aki később is segítette az isteneket (lásd: Loki elfogása), de a világot is járta, hogy taníthassa az embereket és élőlényeket, és átadhassa tudásának egy részét. Véréből készítette el két törpe (Fjalar és Galar) a Költészet (méz)sörét is, de az már egy másik történet – elmesélésére máskor kerül sor.

Az isteneknek sikerült kibékülniük, de ennek a békének ára volt – túszcseré történt a két isten-ház között. A Vánok Njörðöt és két gyerekét, Freyát és Freyt adták át az Ázoknak, az Ázok pedig Hönirt és Mímirt küldték el Vanaheimbe. Egyes források szerint Kvasir is túszként került az Ázok közé, mint a "legokosabb a Vánok között".

De, sajnos, ezzel nem oldódott meg a probléma, újabb viszályt szított Hönir viselkedése. Ő ugyanis bölcs isten hírében állott (részt vett az emberek teremtésében [egyek források szerint], illetve több kalandra is elkísérte Óðint), de valahányszor Mímir (szintén tudásáról híres) nem volt mellette, vagy a közelében, az isten elhárította a döntéshozás feladatát másra. Ezen a ponton a Vánok úgy érezték, hogy elárulták őket, ezért elfogták és lefejezték Mímirt, majd elküldték fejét Asgarðba. Óðinn viszont nem szított újabb háborút, jobbnak látta a békességet, úgyhogy inkább megmentette még Mímir fejét (bekente különféle gyógynövényekkel és varázslatot mondott felette), hogyha a kényszer úgy követelné, tanácsot tudjon kérni tőle (például a Ragnarök kezdetekor). Hála a félszemű isten bölcsességének, így szép lassan eltűnt a gyűlölködés az istenek köreiből és végül elfogadták egymást békességben.

Így a történet végére szeretném megosztani veletek a saját véleményemet is a harcokról. Számomra leginkább két dolgot fejez ki/mond el ez a történet. Az első, amelyre megtanít, hogy nem szabad egy államnak (vagy embernek) egyértelműen csak harccal fenntartania magát, de nem is húzhatja be fülét farkát, hogy a sarokban megbújva termessze a kis növényeit. A bölcs ember (és államfők) egyesítik ezt a kettőt - harcosok, amikor háborúnak jön el az ideje, de képesek békességben, másokkal egyetértésben is (pozitív) nyomot hagyni a világban és létrehozni valamit.

A másik fontos üzenet, ami nekem átjött, az az, hogy (sajnos - vagy nem sajnos) természetünk része a háború. Ahogy az istenek se tudták/tudják elkerülni a viszályt, háborút, az egymásnak feszülést, úgy mi, az istenekhez hasonlatos isteni teremtmények ugyanúgy magunkban hordozzuk ezt a tulajdonságot. Ezt nem törölhetjük ki magunkból, még ha szeretnénk is, de most igazából nem szeretnék jobban belemenni a háborúzás erkölcsi kérdésébe, annak megvitatására ne itt kerüljön sor.